

НА ГРАНИЦЫ ДРУЖБЫ

ПЕРШАЯ УСЕСАЮЗНАЯ НАРАДА ПА МАСТАЦКАЯ ЛІТАРАТУРЫ АБ ПАГРАНІЧНИКАХ

Пэрагнічы Брэст. У горад над Бугам прыязджае незвычайна многа людзей, каб убачыць нашу славу і гордасць — Брэсцкую крэпасць-герой, нізка пакаліцца яе свяшчэнным руінам.

У панядзелак, 15 ліпеня, гасцямі нашага горада сталі пісьменнікі з Масквы і Ленінграда, Кіева і Адэсы, з іншых сталі і гарадоў братніх рэспублік. На першую Усеасаюзную нараду па мастацкай літаратуры аб пагранічніках, скліканую Саюзам пісьменнікаў СССР і Палітычным упраўленнем пагранічнай войскі краіны, у Брэст прыехаў звыш ста прэзідэнтаў і паэтаў, драматургаў і крытыкаў, які пішуць пра мужных вартвах дзяржаўных граніц Савецкага Саюза.

Сярод удзельнікаў нарады — вядомыя пісьменнікі Аляксандр Жары, Аляксандр Крон, Лідзія Абухавіч, Антон Хіжняк, Марукас Марыніч, Ладо Сулабарыдзе і іншыя. У склад Беларускай дэлегацыі ўвайшлі Піліп Пестрак, Мікола Ткачоў, Аляксандр Лазыня, Браніслаў Спрычан, Мікалай Кружавы.

Нараду адкрыў сакратар праўлення Саюза пісьменнікаў БССР Мікола Ткачоў. Ён сардэчна вітаў вялікі атрад літаратараў на гасцінай Беларускай зямлі. З прывітанымі словам да пісьменнікаў звярнуў сакратар Брэсцкага абкома партыі С. Шабошоў. Аб тым, як мастацкая літаратура палітычна ідуць наперад, гаворыў у сваім выступленні начальнік Палітдэзела войск Чырваназначнай Заходняй пагранічнай акругі генерал-маёр В. Козлоў. Затым з дэклімам «Аб праблемах развіцця пагранічнай тэмы ў літаратуры» выступіў пісьменнік падпалкоўнік пагранічных войск А. Марчанка.

16 ліпеня ўдзельнікі нарады выехалі ў Польшчу Народную Рэспубліку. Яны наведалі Люблін, пазнаёміліся з выдатнымі мясцінамі гэтага горада. Хвалюючай была сустрэча савецкіх пісьменнікаў з польскімі пагранічнікамі ў горадзе Цярэсплі.

Серада, 17 ліпеня — трэці дзень работы Усеасаюзнай нарады. Ён быў прысвечаны творчай размове пра мастацкую літаратуру аб пагранічніках. З гледзішча апазіцыі і нарысу аб вартвах дзяржаўных граніц нашай Радзімы выступілі прафесар Марк Палякоў і пісьменнік Андрэй Клёнуў. Агляда «Пагранічнікі ў пазізіі» зрабілі паэты Аляксандр Жары, Аляксей Смольнік і Марк Собаль.

У гэты ж дзень адбылася сустрэча пісьменнікаў са студэнтамі, вайцамі і працоўнымі Брэста, у якой прынялі ўдзел Мікалай Глазкоў, Піліп Пестрак, Мікола Ткачоў, Браніслаў Спрычан і іншыя. Цікавай і далейшая праграма Усеасаюзнага форуму пісьменнікаў, якія пішуць на пагранічнай тэме. Удзельнікі нарады павялічылі на пагранічных заставах імя Аляксандра Завідава і Героя Савецкага Саюза Андрэя Кіжаватэла, наведваюць легендарную цытадэль на Бузе — Брэсцкую крэпасць-герой, жамчужны беларускі прыроды — Белавежскую пушчу.

У нарэдзе прымае ўдзел начальнік Палітычнага упраўлення пагранічных войск генерал-лейтэнант Г. Забалотны.

Нарада будзе працаваць да 21 ліпеня.

Анатоль ГАРДІ, супрацоўнік брэсцкай абласной газеты «Заря». Па тэлефоне.

Малюнак Г. ГАРВАЮ.

Чырвоная Гвардыя... Кастрычніцкая рэвалюцыя... Працоўны суботнік... Жалобнае шэсце за трыою Ільіча — з Дома Саюза на Красную плошчу... Праздніцкая стаянка і ятраты памятка першата, з тэадытам і сцягам, маргітарскага будаўніцтва...

Азірэньне яшчэ раз на мінулае Савецкай краіны, прыгадае найбольш памятна-ярнае ў ім, узыдзем на яго вяршыні. І там, на гэтых вяршынях, у самай стромай і кіпені нашай лёгкай хадзі з перавага на перавагу, мы абавязкова ўгледзім постаць незвычайна чалавеча: агроністы рост, зухавата збітая на патыліцу кепка, шарф, адкнуты на плячо, кім... І яшчэ голас. Непазуны на жываці тэмбру і мадуляцыю, то грозна-грымотны, то ціхі да шпату, то «зальетае высока, высока», то «мягко сойдзе на ніз»...

Уладзімір Маякоўскі... Гісторыя сусветнай літаратуры яшчэ такога не ведала: геныяльны паэт, надзелены рэдка на прыгажосці прыка-інтуітыўным талентам, паэт, у чым інтуітыўным сэрцы жыла «громада-любовь» і плішчотная замілаванасць да кожнай правыя жыцця на зямлі, свядома паставіў усе свае сілы, усе да рэшт, «запасы» сваёй душы на службу рэвалюцыйнаму, перадавой тэорыяй вызначанаму пераўтварэнню свету на новы, сацыяльна-справядлівы лад.

Зрэшты, «слухаю» — не тое слова, бо ёсць у ім прысмак «самаахвярнага ўступілі» з боку таго, хто «слухае»... Між тым, усё, што рабіў Маякоўскі, нават самае утылітарна-практычнае ў яго спадчыне, яго планы і лозунгі яшчэ і дагэтуль хаваюць адбітак высокай шчырасці і непрытворна-радаснага нахатнення. І ніколі не ўдасца фальсіфікараў з-за мяжы раздвоіць Маякоўскага: маўляў, адзін, «сапраўдны» — пра «яе», пра каханне, другі, «афіцыйны» — пра пазыку і Аўтадор.

Існуе і праз бурныя дзесяцігоддзі размаўляе з намі мовай жывога чалавечкага сэрца адзін непадзельна-цэласны Маякоўскі. Упершыню прачытаны ім балтыйскім матросам славеты «Левы марш» — яго «палітыка» і лірыка адначасова, а цалкам прысвечанае каханню «Пра гэта» мела на ўвазе і задачу грамадска-псіхалагічную — садзейнічаць вызваленню новага чалавеча ад усяго, «што в нас ушэдшым рабым вбіто».

Жыве і хваліце ўсім лепшым, што ён пакінуў «таварышам-нашчадкам», вялікі паэт, пераёмнік высакародных традыцый рускай літаратуры, прапаведнік дзейна-рэальнага гуманізму, які ў невыносна-ціжкіх дарэвалюцыйных умовах, але ў прадуцванні каронных зрухаў воль як выказаў самае запаветнае і дарагое: «І он, свабодны, ору о ком, человек — придет он, верьте мне, верьте!»

Так, нам зразумела і блізка ўвесь Маякоўскі — лірык і грывун рэвалюцыі. Але прыпамінаючы паэта сёння, калі ў свеце, расколатым на два сацыяльна-антаганістычныя станы, ідзе зацятая ідэалагічная барацьба паміж лагерам сацыялізма, дэмакратыі, прагрэсу, міру і лагерам рэакцыі і вайны, ёсць найбольшая, як нам здаецца, патрэба не тое, каб «выцягнуць» з усёй сукулнасці паэтычных якасцей, а вылучыць і падкрэсліць такую рысу яго, як партыйна-грамадзянскага адрачыцкага натурна, публіцыстычнага мэтаімянісця, выключнага яснасць ідэйных арыентаў.

З якімі б а'явамі рэчаіснасці, — сваёй, савецкай, альбо чужой, зарубежнай, — ён бы ні сутыкаўся, якая б тэма ні ўзяла яго ў ладонь, Маякоўскі ніколі не траціў адчування свайго рэвалюцыйнага, сацыялістычнага першарадова, сваёй прыналежнасці да народа, які, перадаючы многія цяжкія і перашкоды, але настойліва і ўпарта ажыццяўляе найсветлейшыя мары і спадзяванні чалавечтва.

На пятым годзе Кастрычніка, у неба над перадсвятельнай Масквой, над Расіяй ён склаў радкі, дзе прычына яго тэмпераменту асардэчна гібелі да несла да нас галоўнае ў Маякоўскім — яго пацудзе непарушнай еднасці з новым грамадскім светам, з рабочым класам — праз клас, праз народ — з чалавечтвам:

Завтрашнее, послезавтрашнее человечество, мой неодолимый стальноручкий класс, — я благодарю тебя за то, что ты и меня, слабейшего, в полетах вковал своим звеном. Возлагаю на тебя — земля труда и пота — горизонты огненный венок.

Маякоўскі быў паэтам-палітыкам у самым дакладным сэнсе гэтага слова, але такім, што, і адгукнаючыся на шматлікія падзеі дня, заўсёды бацьку іх глыбіню і ўзаемазалежную сувязь, асноўны напрамак іх далейшага развіцця.

Ці не таму мы з немыслым здзіўленнем і гордасцю за паэта перачытаем многія з яго публіцыстычных формул, што былі створаны не адно дзесяцігоддзе таму назад, аднак і сёння гучаць надзвычай надзёна і свежа.

ЛЮДЗІ, ПАМЯТАЙЦЕ!

— Было гэта, як сёння помню, чатырнаццаці гады студзеня сорак трэцяга года. Ярка на стары нагоды год. Падняліся мы з мамой у гадзіны шэсці. Падняліся і, як у вёсцы, вадзілі, пакулі саім што прыгатаваць, трыба спачатку скінуць накарміць. Узыла мама вядо, выйшла з хаты — вадзі прынесці, у цэбэр дэлець... Хто ж гэта думаў, што той дэлець такі будзе. Божа мой божа, каб жа ведалі, каб жа здагадалі! Выйшла мама і тут жа вяртаецца. Дзеці, кажа, немцы. Мые і на вуліцу не пусцілі.

Аператар В. Арлоў, аўтар сцэнарыя А. Адамовіч і рэжысёр І. Калюсін гутарыць з Марыяй Міхайлаўнай, жыхаркай вёскі Вялікая Гарожа Асіповіцкага раёна, пад час здымкаў першых кадраў будучага фільма. Фота Ул. КРУКА.

Што гэта будзе? Брат, ён меншы быў, гадзі яму дванаццаці было, а мне ўжо васьмь-восьмь семнаццаці, падпаліўся, адеўся, абусіўся. Я таксама бурчкі на ногі насунула, та на босцы. Сядзім, услухоўваемся, як у нас у сэнцах затупелі. Дзверы раптам — шах! — насцёж расчынілі. Бачым, немцы на парозе стаіць, а можа і два, ліхтарычкі ў хату свеціць. Стаіць, нешта гэрэць, гусей ловаць. Яны ж да гэтага лася... А стралы ўсё бліжэй. А потым і крыкі паўняцца. Не то ежкі, не то плач. Ды блізенька так, як

оку у суседа, у Лявона, у хаце. Я кажу: мама, гэта ж яны людзей забіваюць, сям'ю Лявона... А мама мне: ну што ты, дачушка, кажа ж табе забіваюць у Лявона! Дзеці, як табу... Толькі гэта мама сказала, як у нас у сэнцах затупелі. Дзверы раптам — шах! — насцёж расчынілі. Бачым, немцы на парозе стаіць, а можа і два, ліхтарычкі ў хату свеціць. Стаіць, нешта гэрэць, гусей ловаць. Яны ж да гэтага лася... А стралы ўсё бліжэй. А потым і крыкі паўняцца. Не то ежкі, не то плач. Ды блізенька так, як

СЭРЦА З ПРАЎДАЙ — АДНО

75 ГАДОЎ З ДНЯ НАРАДЖЭННЯ УЛАДЗІМІРА МАЯКОЎСКАГА

Напрыклад, вось гэта, з нарысаў пра Амерыку: «Можна здарыцца, што Злучаныя Штаты... стануць апошнімі ўзброенымі абаронцамі безнадзейнай буржуазнай справы...» І ці не адчай і скруха Гарлема, сёння яшчэ вастрышыя, як тады, у дваццаці пятым, вадзілі «яром «папруды камуні» калі ён заносіў у свае дарожныя разважаны-нататкі такія радкі: «Пушыкіна і дыпер не пусцілі б ні ў адну «прыстойную» гасцініцу і гасцініцу Нью-Йорка. У Пушыкіна ж былі куцарыя валасы і негрыцянская сніва пад пагожымі».

Маякоўскі — верны сын сваёй зямлі, з якой ён «вдвоем голодал» і «вместе мёрз», зямлі, якая яму была тройчы родная яшчэ таму, што яна — радзіма Леніна і рэвалюцыі.

Маякоўскі — паслядоўны і перакананы інтэрнацыяналіст, выхаваны на ленінскім ідэалах, на прынцыпах баявой салідарнасці з усімі, хто здобывае шчасліваю будучыню для чалавечтва.

Маякоўскі — натхнёны пясняр гэтай будучыні, роўна прыметы якой ён бачыў, першанары, у гераічных справах і грандыёзных здзяйсненнях свайго народа.

І менавіта таму, што Маякоўскі амагаўся за камуністычную будучыню, жыў адчуваннем яе надыходу, дыхаў паветрам яе нечуваных прапороў, — так бясплатна і так істотна выступаў ён супраць усяго, што нам замінала: супраць фальшы і панадурства, бядушынасці і кар'ерызму, машынаства і акасіянель дотмы. Маякоўскага-агітатора, які ўмеў узяць людскія масы «на труд, на подвиг», Маякоўскага-лірыка, які знаходзіў найцікавейшыя ў свеце словы пра «круглые да карие, горячие до гари» вочы сваёй каханай, істотна дапаўняе Маякоўскі — з'едлівы, бесампрамісны і па-чэцка-рынку гнейны сатырык.

Наватрства Маякоўскага — што яго, калі не гэта дзівоства свабоды і натуральнасць, з якой паэт «перамаліў» і сплавіў у адзінае цэлае высокі прамоўніцкі пафос і тонка-ласкавую лірыку, эпас і заклік, оду і фельетон. І усё гэта — у цалкам даступным нашаму непасрэднаму ўспрымання жыццям і «цёплым» галасавым дыялогам, такім, што адразу, усмі сваімі ад-

цэннямі, «кладзецца на душу», як просты зварот і як даверлівая гаворка з сэрца ў сэрца.

Грамадзянская странасць Маякоўскага, яго заўсёдна прага рабіць жыццё, яго імкненне быць не столькі працываным, колькі пацвухам, істотна «пераналадзілі» рускі верш, узбагацілі яго новымі

рытмам, слоўнікам, сінтаксісам, адатным перадачы і небылавы размах перабудовы свету, і яго, паэта, прысутнасць і актыўны ўдзел ва ўсім, што адбываецца на зямлі.

Звяртаючыся да маладых пралетарскіх паэтаў, Маякоўскі пісаў: Товарищи, бросим замашки торгашей — моя, мол, поэзия — мой лабаз! — всё, что я сделал, всё это ваше — рифмы, темы, дикция, бас!

«Ваш» — гэта датычылася ўсёй шматнацыянальнай савецкай паэзіі. І, вядома, да паэзіі Беларускай, чыё інтэнсіўнае развіццё і рух адбываліся шляхам плённага спалучэння сваіх нацыянальных традыцый з традыцыямі першага паэта рэвалюцыі — Уладзіміра Маякоўскага.

Уплыў Маякоўскага на нашу паэзію спрыяў паступоваму пашырэнню яе далейшад, замацаванню яе інтэрнацыяналістычных якасцей, вызваленню ад элементаў нацыянальнай архаікі і стылізаванні.

Чарот і Крапіва, Дудар і Александровіч, Броўка і Лужанін, Куляшоў і Танк, Панчанка і Таўлай — усё яны, на розных этапах творчасці і ў згодзе з асаблівасцямі свайго таленту, свайго разумення жыцця і прэзіі, прыходзілі да Маякоўскага не па «гэты зны ўрок», — ш, правільней, не столькі па яго, — а на ўрок таго ён, правафрантывы савецкай паэзіі, ішоў насустрэчу людзям, эпосе, будучыні, на ўрок партыйнай адназначнасці за свет сучасны і заўтрашні.

І можна толькі пажадаць, каб і для новых пакаленняў паэтаў былі заўсёды жывымі і дзейнымі запаведы вялікага паэта-наватара, бессямяротнага пясняра рэвалюцыі, Леніна, камунізма.

«кладзецца на душу», як просты зварот і як даверлівая гаворка з сэрца ў сэрца.

Грамадзянская странасць Маякоўскага, яго заўсёдна прага рабіць жыццё, яго імкненне быць не столькі працываным, колькі пацвухам, істотна «пераналадзілі» рускі верш, узбагацілі яго новымі

рытмам, слоўнікам, сінтаксісам, адатным перадачы і небылавы размах перабудовы свету, і яго, паэта, прысутнасць і актыўны ўдзел ва ўсім, што адбываецца на зямлі.

Звяртаючыся да маладых пралетарскіх паэтаў, Маякоўскі пісаў: Товарищи, бросим замашки торгашей — моя, мол, поэзия — мой лабаз! — всё, что я сделал, всё это ваше — рифмы, темы, дикция, бас!

«Ваш» — гэта датычылася ўсёй шматнацыянальнай савецкай паэзіі. І, вядома, да паэзіі Беларускай, чыё інтэнсіўнае развіццё і рух адбываліся шляхам плённага спалучэння сваіх нацыянальных традыцый з традыцыямі першага паэта рэвалюцыі — Уладзіміра Маякоўскага.

Уплыў Маякоўскага на нашу паэзію спрыяў паступоваму пашырэнню яе далейшад, замацаванню яе інтэрнацыяналістычных якасцей, вызваленню ад элементаў нацыянальнай архаікі і стылізаванні.

Чарот і Крапіва, Дудар і Александровіч, Броўка і Лужанін, Куляшоў і Танк, Панчанка і Таўлай — усё яны, на розных этапах творчасці і ў згодзе з асаблівасцямі свайго таленту, свайго разумення жыцця і прэзіі, прыходзілі да Маякоўскага не па «гэты зны ўрок», — ш, правільней, не столькі па яго, — а на ўрок таго ён, правафрантывы савецкай паэзіі, ішоў насустрэчу людзям, эпосе, будучыні, на ўрок партыйнай адназначнасці за свет сучасны і заўтрашні.

І можна толькі пажадаць, каб і для новых пакаленняў паэтаў былі заўсёды жывымі і дзейнымі запаведы вялікага паэта-наватара, бессямяротнага пясняра рэвалюцыі, Леніна, камунізма.

Адамовічам. Думаю, што ён можа расказаць пра яе больш падрабязна.

— Бачыце, — гаворыць Аляксандр Міхайлавіч, — цпер нам вядомыя лічыбы нечалавечка, жахлівага пана, з якім фашысты ішлі па Беларусі. А тады... У тая часы многія маглі здавацца (можна, сям'ю-тату і здавацца) проста фашысцкай помстай за дзеянні партызан, справы нейкіх выключных выпадкаў. Ды ўсё ж — не! І тады нашы людзі адчувалі, разумелі, што гітлераўскія выразкі працоўнага згодна з цвёрдым планам. А той жудасны план быў такі: толькі кожны чацвёрты беларус будзе пакінуты жыць, калі, вядома, лічыць жыццём лёс бесслоннай рабачай машыны, у якую было вырашана ператварыць гэтага кожнага чацвёртага «выбранніка». Астатнія семдзесят пяць працэнтаў беларусаў, разам з дзесяцімі мільёнамі іншых славян, павінны былі аслабачыць «жыццёвую працёрку» для «чыстковай арыянскай расы». Такім чынам, сотні беларусаў, Лідзія былі запланаваны, і план гэты жорстка, з фашысцкай паслядоўнасцю і пунктуальнасцю выконваўся. Забіты быў кожны чацвёрты беларус. Сцёрты з твару зямлі сотні беларускіх вясак. Вось тут, напрыклад, у Асіповіцкім раёне, пасля вайны не далічыліся вясак Вялікая Гарожа, Брыцлавічы, Бозак, Макаеў, Лочын, Бортнае, Паляткі, Вясёлава, пасёлка Мая... А колькі такіх раёнаў на Беларусі... І ўсё ж фашысты «не дацягнулі» да пляну. Але не таму, што не старалі-

АБ ДЗЯРЖАЎНЫХ ПРЭМІЯХ БССР

ЦЭНТРАЛЬНЫ Камітэт КПБ і Савет Міністраў БССР паставілі ад 8 ліпеня г. г. зацвердзілі Палажэнне аб Дзяржаўных прэміях БССР. Палажэнне аб Камітэце па Дзяржаўных прэміях БССР і Камісію ў новым саставе.

Дзяржаўныя прэміі БССР прысуджаюцца за выдатныя творы і работы ў галіне літаратуры, журналістыкі, мастацтва і архітэктуры, якія садзейнічаюць камуністычнаму выхаванню працоўных, адваджаюць прынцыпам сацыялістычнага рэалізму і атрымалі шырокае грамадскае прызнанне.

Прадстаўленне твораў і работ на атрыманне Дзяржаўных прэміяў БССР праводзіцца міністэрствамі і ведамствамі рэспублікі, творчымі саюзамі і таварыствамі БССР, навукова-даследчымі і праектнымі інстытутамі, вышэйшымі навукальнымі ўстановамі, Беларуска-аўтарскімі прафсаюзаў, рэдакцыямі часопісаў і газет, кніжнымі выдавецтвамі БССР, мастацкай і саветамі тэатраў і музычных дэлегацый, рэспубліканскімі і абласнымі бібліятэкамі, сходамі працоўных.

Вылучэнне на атрыманне Дзяржаўных прэміяў БССР павінна праводзіцца на аснове стараннага і ўсебаковага разгляду прадстаўленых твораў і работ.

Творы і работы, прадстаўленыя на атрыманне Дзяржаўных прэміяў БССР, павінны шырока абмяркоўвацца да прысуджэння прэміяў.

Пэралік твораў і работ, вылучаных на атрыманне Дзяржаўных прэміяў БССР і прынятых да разгляду камісіяй па Дзяржаўных прэміях БССР, з укаazanнем аўтараў гэтых твораў і работ, публікуецца ў газетзе «Звязда», «Савецкая Беларусь» і «Літаратура і мастацтва».

Прадстаўленні кандыдатур на атрыманне Дзяржаўных прэміяў БССР за шырокі доўгі дзейнасць у галіне мастацкай творчасці да разгляду не прымаюцца.

Работы і творы, удастоеныя Ленінскай прэміяй, Дзяржаўнай прэміяй СССР і Дзяржаўнай прэміяй іншай саюзнай, рэспублікі, на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР не вылучаюцца.

Дзяржаўныя прэміі БССР, як правіла, паўторна не прысуджаюцца. У асобных выпадках даўратам Дзяржаўнай прэміі БССР другая прэмія можа быць прысуджаная толькі пры наяўнасці новых выдатных творчых дасягненняў і не раней чым праз 5 гадоў пасля першага прысуджэння прэміі.

Творы літаратуры, работы па літаратуразнаўстве, мастацтвазнаўстве, эстэтыцы, мастацкай крытыцы, журналістыцы, гісторыі і тэорыі архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўных прэміяў БССР толькі пасля апублікавання ў друку ў закончаным выглядзе, а творы выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага мастацтва, музыкі, тэатральнага мастацтва, радые, тэлебачання і кінематографіі — пасля шырокага грамадскага абмяркоўвання з імі. Работы ў галіне архітэктуры могуць быць вылучаны на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР толькі пасля дачынення ў друкі выключнага маст

